

Οι ζηλωτές - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

« Άνθρωπος που ‘ναι άμετρα ζηλωτής ποτέ δεν φτάνει την ειρήνη της διάνοιας. Και όποιος είναι ξένος με την ειρήνη, είναι ξένος και με τη χαρά» (Άγιος Ισαάκ ο Σύρος)

Το κακό που μοιάζει να θριαμβεύει στον κόσμο, η απουσία πλειονοψηφίας σε μια κοινωνία που θεωρεί την πίστη ως δευτερεύουσα ανάγκη του ανθρώπου ή αδιαφορεί γι’ αυτήν, όπως επίσης και ένα αίσθημα ότι πρέπει με κάποιον τρόπο να ομολογούμε αυτό που πιστεύουμε, επαναφέρουν στο προσκήνιο έναν ζηλωτισμό, ο οποίος θεωρείται από πολλούς χριστιανούς άξιος θαυμασμού. Ας μη λησμονούμε ότι ο σκοπός της ζωής γι’ αυτόν που πιστεύει είναι διττός: και ιστορικός και εσχατολογικός. Παλεύουμε στον νυν αιώνα, για να κερδίσουμε τον ατελεύτητο. Ό,τι λοιπόν δεν έχει εσχατολογική προοπτική, σίγουρα το κακό και η αμαρτία, αποτελούν προκλήσεις που μας χωρίζουν από τον Θεό και απαιτούν από εμάς αντίδραση. Σ’ αυτό το πνεύμα είναι στηριγμένος ο ζηλωτισμός.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Ο ενθουσιασμός για την πίστη, για την αγάπη του Θεού, για την ανάγκη αυτό που ζούμε να το μοιραστούμε, είναι μία ευλογημένη κατάσταση. Ο ενθουσιασμός οδηγεί σε ηγετική στάση: δεν περιμένω από τους άλλους να αναζητήσουν τον Χριστό, τις θέσεις της Εκκλησίας, τον τρόπο της ζωής της, αλλά βγαίνω μπροστά, για να δηλώσω αυτό που πιστεύω, που αγαπώ, που ελπίζω. Το ερώτημα όμως έρχεται ισχυρό: ποιο είναι το μέτρο, αν υπάρχει; Ας μη λησμονούμε ότι η πρώτη Εκκλησία απαγόρευσε το «εισπηδητικό μαρτύριο», δηλαδή την απόφαση κάποιων χριστιανών να ζητήσουν από μόνοι τους να μαρτυρήσουν για την πίστη του Χριστού, χωρίς να έχουν συλληφθεί και χωρίς να διώκονται προσωπικά. Ο ενθουσιασμός θα έπρεπε να έχει ένα μέτρο.

Ο ασκητικός λόγος είναι και πάλι πολύτιμος: πρωτεύει η ειρήνη της διάνοιας, διότι μόνο τότε ο άνθρωπος έχει χαρά. Ο άμετρα ζηλωτής βλέπει παντού εχθρούς. Ο άμετρα ζηλωτής ασχολείται συνεχώς με τις αμαρτίες των άλλων. Ο άμετρα ζηλωτής νιώθει συνήγορος του Θεού και ότι ο Θεός τον έχει ανάγκη. Ο άμετρα ζηλωτής γίνεται, συνήθως άθελά του, αιτία να δυσφημείται το όνομα του Θεού, καθότι έχοντας χάσει το μέτρο και απορρίπτοντας τους άλλους ανθρώπους, όχι τις πράξεις, αλλά τα πρόσωπα, κλείνει την πόρτα της μετάνοιας και της αγάπης στον κόσμο, αφού διεκδικεί για τον εαυτό του το υπόδειγμα της τελειότητας.

Η ειρήνη της διάνοιας είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος. Ο ειρηνεμένος άνθρωπος γνωρίζει ποιο είναι το θέλημα του Θεού, ότι όλοι άνθρωποι έχουμε κληθεί να σωθούμε. Βάζει την αγάπη, την προσευχή, τον καλό λόγο πάνω από την εκτίμησή του για τις πράξεις του άλλου και με διάκριση νιώθει ότι, αν σε κάτι μπορεί να προσφέρει στον συνάνθρωπο, αυτό είναι η στήριξη της προσευχής και η αλήθεια, η οποία όμως δεν κλείνει την πόρτα στον άλλον, αλλά του δείχνει μία πορεία που μπορεί να μην έχει κατανοήσει ότι είναι η σωτήρια.

Στην εποχή μας υπάρχει κι ένα άλλο είδος ζηλωτισμού. Είναι αυτό που βλέπει τον κόσμο, την επιστήμη, την πολιτική, την τεχνολογία, τους άλλους ως υπόδουλους του διαβόλου και απειλητικούς έναντι των χριστιανών. Είναι άλλο η χρήση της επιστήμης και άλλο η επιστήμη. Άλλο η χρήση της τεχνολογίας και άλλο η τεχνολογία. Ο χριστιανός παλεύει θέτοντας γόνιμους βιοηθικούς προβληματισμούς να υποδείξει μέτρα αληθείας. Και αποδέχεται την άγνοιά του. Ο Θεός δεν απορρίπτει τον κόσμο. Το κακό απορρίπτει. Ας είμαστε ήρεμοι εντός μας, για να μη χάνουμε τη χαρά.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

Πηγή: pemptousia.gr